

תת"ע 13332/01/19 - מדינת ישראל נגד ניגו אליהו

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 13332-01-19 מדינת ישראל נ' ניגו אליהו
תיק חיצוני: 95500151055

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ניגו אליהו

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בתאריך 6/5/19.

הנאשם עותר לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ולתת לו את יומו בבית המשפט. לטענת הנאשם, הוא ביקש בפירוש, כי הזימון לדיון יישלח לעורך דינו, אך המאשימה לא עשתה כן והוא לא קיבל זימון לבית המשפט.

הנאשם מוסיף וטוען כי אם תתקבל הבקשה ייגרם לו עיוות דין מאחר והוא כופר בביצוע העבירה, ולתמיכה צירף תצהיר של מר אחמד איעמר, עובד שלו (להלן: "העובד"), אשר לטענתו מחזיק בפועל ברכב באופן יומיומי.

המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הנאשם זומן כדיון, ומשלא עידכן את בא כוחו אין לו אלא להלין על עצמו.

בתגובה, מאשר הנאשם כי קיבל לידי את הזימון אך חשב שמדובר בדו"ח אחר והניח כי בא-כוחו מודע למועד הדיון.

דיון והכרעה

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

על פי החוק וההלכה הנוהגת נדרשת קיומה של אחת מבין שתי העילות הקבועות בחוק- הצדק סביר להיעדרות, או קיומו של חשש ממשי לעיוות דין - לענין זה ראו סע' 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 29.12.09); רע"פ 5146/09 שרעב נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 28.7.09)

כאמור לעיל, עיון באישור המסירה מלמד כי הנאשם קיבל את הזימון, בניגוד להצהרתו בבקשה שלא קיבל אותו. התייחסותו, בתגובה הנוספת שהוגשה מטעמו, במסגרתה טען -ללא שתמך טענותיו בתצהיר- כי הוא אכן קיבל אך סבר שמדובר בדו"ח אחר אינה מספיקה לשם החזרת הגלגל לאחור.

מבלי לקבוע מסמרות באשר לחובתה של המאשימה לזמן נאשמים גם ממשד באי-כוחם מקום בו הם דורשים זאת, הרי שעניין זו נועד להסיר את החשש שמא דבר הדואר לא יגיע למועדו (כאמור בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם). מקום בו דבר הדואר הגיע ליעדו וההזמנה לדין אינה מבוססת על חזקת המסירה המתמצת בסימון "לא נדרש", איני סבור כי יש לאפשר לנאשמים להתחבא מאחורי באי-כוחם.

כאמור לעיל, הנאשם קיבל לידיו את ההזמנה לדין וגם אם נקבל את דבריו האמורים (שלא גובו בתצהיר כנדרש), אין בכך כדי להוות הצדקה לאי התייצבותו לדין, שהרי שגגה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446/14 ריאד אסדי (26.3.14) ור' לאחרונה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18) - להלן: "עניין סאלם"].

גם טענתו השניה של המבקש, באשר לעיוות הדין הנטען, דינה להידחות.

המבקש טוען כאמור, ואף מציג ביסוס ראייתי לכאורי לטענתה זו, כי מי שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה היה עובד מטעמו. יחד עם זאת על אף שנדמה כי קיימת הסתברות לטענה שהעובד של המבקש נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה ועל אף שקיימת הסתברות כי הדו"ח היה מוסב על שמו לו הטענה הייתה מועלית במועד, לא די בכך על מנת לבטל את הרשעתו של הנאשם. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' בולוס בעפ"ת 51857-11-18 חמדאן (3.12.18):

"ואילו באשר לטעם השני, ביהמ"ש העליון אשר לא אחת את המסקנה לפיה, קיומו של תצהיר שבגדרו אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, לא מצדיק את מתן האורכה המבוקשת לאחר שהקנס שולם (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל (10.11.08); רע"פ 9540/08 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל (8.1.09); רע"פ 8927/07 סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל (29.1.08).

הווה אומר, כאשר הבקשה נתמכה בתצהירו של אחר שנטל אחריות לבצוע העבירה, ועל אף שעסקינן בראיה כבדת משקל אשר תוביל בהסתברות גבוהה להסבת הדוח - גם בנסיבות אלה דרכו של המבקש נחסמה בעיקר מפאת המשקל המכריע שיש ליחס לשיקולי היעילות ולפרוצדורה:

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן ליעל ולקצר הליכים".
[רע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל, פס' ה (27.12.11)].

בענייננו טענת המבקש נסמכת על תצהיר שנערך לפני כשנה וחצי מיום ביצוע העבירה דן כאשר אין בגוף התצהיר התייחסות לעבירה דן. משכך, טענה זו שאינה נשענת על אסמכתאות ו/או ראיות בזמן אמת הינה טענה אשר אינה מצביעה על פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (השוו עפ"ת 46965-03-19 **איאל נ' מדינת ישראל** מיום 12.9.2019).

בנוסף, נדמה כי על בית המשפט להתייחס גם למהותו של עיוות הדין, מבחינת התוצאה. לא דין פסילה כדין קנס בלבד וכו'. במקרה הנדון המדובר בהרשעה בגין עבירה של קיפוח זכות המשתמש בדרך (שאין בצדה צבירת נקודות) והעונש שהוטל הינו בגובה ברירת הקנס הקבועה בצו התעבורה.

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייבבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ב' כסלו תש"פ, 30 נובמבר 2019, בהעדר
הצדדים.